

ОСНОВНІ ЕТАПИ ІСТОРІЇ ПЕРЕКЛАДУ У ВЕЛИКІЙ БРИТАНІЇ

Проаналізувавши історію розвитку перекладу у Великій Британії, можна виділити п'ять основних етапів:

- перший етап – епоха Середньовіччя (V-XIII ст.)

Середньоанглійська перекладацька традиція виникає у 597 році, коли Августин Кентерберійський прибув до Кенту з метою поширення християнства. Значний вклад у розвиток перекладу того часу здійснив король Альфред Великий (переклади “*Cura Pastoralis*” («Обов’язки пастиря»), «Всесвітньої історії» іспанського монаха Оросія, «Розради філософією» римського філософа Боеція). Філософ Роджер Бейкон досліджував проблему «вtrat» при перекладі, наполягав на необхідності знання предметної області перекладу, джерельної та цільових мов, що на той час було новим.

- другий етап – епоха Відродження (XIV-XVI ст.)

Найвідомішими перекладачами цього етапу стали: Джон Вікліф (перший повний переклад Біблії англійською мовою), Джон Перві (другий переклад Біблії англійською мовою), Джефрі Чосер (переклад французьких алегоричних поем «Роман про Розу», «Роман про Лиса», трактату Боеція «Розрада філософією»), Вільям Тіндейл (переклад тексту Нового Завіту), Філемон Холланд (переклади Тита Лівія, Плінія, Плутарха, Светонія і Ксенофонта) та Джордж Чепмен (переклади античних текстів, зокрема, «Іліади» та «Одіссеї» Гомера).

- третій етап – епоха Просвітництва (XVII-XVIII ст.)

Внесок у розвиток перекладацької діяльності у епоху Просвітництва здійснили: сер Джон Денхем (переклади Горація та Вергілія), Ейбрахам Коулі (переклади Піндара і Вергілія), Джон Драйден (переклади сатир Ювенала і Персія, повне зібрання творів Вергілія; у передмові до книги «Послання» Овідія сформулював 3 основних принципи перекладу), Олександр Поуп (переклади Гомера), Семюел Джонсон (переклад «Подорожі в Абіссінію ченця Лобо»; розглядав проблему доповнень до тексту в процесі перекладу), Олександр Ф. Тайтлер («Принципи перекладу»).

- четвертий етап – епоха Романтизму і Пост-романтизму (XVIII-XIX ст.)

Перекладачі кінця XVIII ст. та XIX ст. прагнули до правдивого відтворення змісту та стилю оригіналу. До таких перекладачів у Великій Британії належали: Томас Карлайл («Вільгельм Мейстер», «Життя Шиллера»), Едвард Фіцджеральд («Рубайат»), Метью Арнольд («Про переклади» Гомера), У. Морріс («Одіссея» Гомера).

- п'ятий етап – сучасна епоха (XX-XXI ст.)

Природа перекладацької діяльності зазнає змін. На перший план виходять інформативні переклади. Виникають нові види перекладу: синхронний, переклад кінофільмів, радіопередач та телепрограм. Вагомим внеском у теоретичне осмислення проблем перекладу стають праці П. Ньюмарка та Дж. Кетфорда.

Науковий керівник – С.І. Сидоренко, к.ф.н., доц.